

Prepisano

Živel je svoje dni Kovač Juri, prav vesel in smešen možiček. Neseča dne stopita moža k njemu v kovačnico, oprášena in trudna dolgega pota, ter ga za jedi poprosita. Bila sta Jerus in sv. Peter. Juri jima postreže. Pri odhodu veli mu mlajši popotnik, bil je Jerus, da si voli tri reči, naj si bodo, kar hočejo, pa pristavi, da najboljšega ne pozabi. Kovač ju od strani ogleduje; važna oblika, si misli, ne kaže, da bi obljubo spolniti zamogla, ali ne obotavlja se ter urno reče: Ako tedaj vse voliti smem, kar hočem, volim si mošnico, vedno polno dvajsetke.

Komaj izgovori, že mu poda Jerus mošnico polno dvajsetic. Vsega mu sice poskakuje, viditi leskeče dvajsetice. „No, zdaj si voli drugo, saj ne pozabi najboljšega“, veli zopet popotnik.

„Taj najboljše že imam“, reče Juri, „če ste pa že tako dobrotni, pa mi dajte pipo, vedno tolažo polno.“ Popotnik reče v žep in mu pomoli pipo. Zdaj ga opominja še v tretje voliti. „Kaj mi pač še manjka?“ misli Kovač; „šencaj, že vem! Dajte mi mavho take lastnosti, da bom le rekel „notri“ in kaj bo moral notri biti, komur bom veleval. Tako mislim se svoje sitne babure odkrivati, da ne bo zmiraj nad mano revskala.“ Potnika mu tudi to dasta ker odideka.

Vesel in bogat je zdaj živel Juri. In zakaj pa ne? Tarel je denarja dovolj, denar pa, to vsekakor, je čez vse na svetu. Pripeti se pa enega dne, da gre Juri k nekemu važnemu žlahtniku. Le ve da svojih treh reči ne pozabi doma. Ko tema nastaja, stopi v neki mlin in poprosi za prenočišče. Trčno radi, mu odgovoré, ali še mi moramo po noči iz hiše bežati, ker pri nas straši. „Kaj bo to“, odgovori Kovač, „strahov se jaz ne bojim, le prenočite me.“

Pešajo ga v prazno sobo in ga samega popusté. Mra odbije pol noči - zdaj jame po vsi hiši ropotati, da je bilo kaj. Odpró se duri in notri se privali dvanajst grozovitih peklenstkih pošasti.

„Ti greš z nami“, zarjove največa med njimi.

„Ne bo nič“, odgovori Juri, „le pobrišite jo, če vas ni več kot toliko.“

„Še eden ti bo preveč“, reče pošast, ter ga hoče zgrabiti, ali Juri urno popade mavho in reče: vsih dvanajst de notri.“ Komaj spregovori, že capljajo v mavho. Zdaj zgrabi Juri palico in jo tako nemilo po mavhi libra, da duhovi vsi črni postanejo, in so od tistega časa še zlatj črni, kakor kmetje pripovedujejo.

Strse jih zdaj iz mavhe, kakor vihar jo pobegnejo, med tem, ko se Kovač smeja ter pravi: „Tako, zdaj poznate Jurja Kovača.“

Blizja se Jurju smrt. Čudovito močno popusti ženi, vedno polno pipo stricu, mavho pa veli pod glavo djati, kaver zameje. Jurt ga pobere. Ni se ravno Juri pekla bal, ali raji jo je vendar proti nebesom vrazil. Ali je prišedšemu sv. Peter vrata zapre in pravi: „Se pojdi, zakaj nisi nebesa; saj sem te nekdaj opominjal, najboljšega ne pozabiti. Zakaj nisi volil nebes? Ali je kaj boljšega?“

„Se nikar tako prevzetni ne bodite, menite, da ste sami? Taj imajo tudi v peklu dovolj prostora, grem pa tje.“ Ko se približa peklu, zasliši strašen ropot. Ko se vratom približa, nekdo run pogleda in se kaj umakne.

„Joj, joj“, sliši Juri notri vpiti, „tecite, tecite, vrata tiščite! Tisti Kovač, ki nas je nekdaj tako naklestil, je pred durmi. Prestrašeni peklenščiki skočijo kdurim in tako tiščijo, da kremplji les prederó.“

„Ti me še dobro pomniš“, si misli Juri, vzame klavro in iz lesa moleče kremplje v duri zatolče. „Taj bo pa zdaj“, si misli, „tu se me bojijo, v nebesa me ročejo, naxaj na svet pa ne morem.“ Mahne jo zopet proti nebesom. Zopet ga sv. Peter odpravlja. Juri enmalo prosi, potem pa reče: „Ne bom dalje navleže itlal, le enmalo vrata odprite, da vidim, kako da v nebesih imate.“ - Da bi se sitneža znebil, sv. Peter odpre; ali v tem hipu Juri svojo mavho notri vrže. „Joj meni, mavha mi je roker padla; pustite, da jo proberem.“ Izgovorivši to švigne Kovač v nebesa in se vsede na mavho. Peter ga goni. „Kaj mi hočeš, mar ne sedim na svojem!“ Peter se jezi, ga podi - pa vse zastoj.

Mesec bil je še prazen. Pošlje ga v mesec, veli Jerus, in Jurja odpeljejo tje. Se dandanašnji vidi jo slovenski kmetje v temnih negah mescovih Jurja Kovača.